

WAARZEGGERIJ

WIJ LEVEN IN EEN TIJD, WAARIN NIET alleen ongelof, maar ook bijgeloof in allerlei vorm driest het hoofd opsteekt. De toekomst, het verborgene, het geheime, het onbekende, de wereld der geesten, — al die dingen, die er zeker zijn, maar die onze God in Zijn wijsheid voor ons verborgen heeft, wil de mensch grijpen. Hij wil, in vermetele dwaasheid, als God zijn, wetende, kennende, ook de verborgene dingen, die voor den Heere onzen God zijn. En hand in hand gaat hiermede het niet willen weten, het niet rekenen met de geopenbaarde dingen, die wel voor ons zijn om er naar te leven.

Met name in Den Haag is het schrikbarend, zooveel waarzegsters en guichelaars als er gevonden worden. En wat natuurlijk veel erger is, er worden zooveel menschen gevonden, die Christenen heeten, en den naam van den Heere Jezus belijden, die des Zondags onder de prediking van Gods Woord zich scharen, en die als zij b.v. een voorwerp van waarde verloren hebben, naar den man in Scheveningen gaan, die precies vertelt of het in huis of op straat verloren is, of het gestolen is en wie het gedaan heeft. En zij maar op motorfietsen en automobielen de beertjes of poppetjes, die als een talisman het gevaar voor ongelukken moeten afwenden. In de étalages van winkels — en werkelijk niet in obscure achterafbuurten — zien wij met een onbeschaamdheid, die kenmerkend is voor den woekergroei dezer on-dingen, de afgoden van het geluk onder allerlei benamingen uitgestald en aangeprezen.

Het is alles verkappt heidendom, het heidendom waarin de duivel zijn macht handhaaft, en den mensch knecht onder den schijn van vrijheid, met de oude leuze van het Paradijs, dat wij juist moeten eten van den Boom der kennis, waarvan God ons geboden heeft, dat wij niet zullen eten.

Ook in het oude Israël sloop dit heidendom telkens weer binnen onder allerlei bekoorlijken vorm, en daarom heeft de Heere zoo uitdrukkelijk gewaarschuwd tegen deze dingen: onder u zal niet gevonden worden..., die met waarzeggerij omgaat, een guichelaar, of die op vogelgeschrei acht geeft, of toovenaar, of bezweerder, die met bezwering omgaat, of die een waarzeggenden geest vraagt of een duivelskunstenaar, of die de dooden vraagt. Want al wie zulks doet, is den Heere uw God een gruwel. ¹⁾

Maar behalve, dat het voor ons, die den naam van Gods kinderen dragen, dus zonde is, om aan deze dingen te doen, al is het dan maar zoogenaamd uit scherts en onder het zeggen, dat wij er natuurlijk niet aan gelooven, is het bovendien een groote zonde en brengt het een groot kwaad aan degenen, die zulke praktijken beoefenen, een zonde waaraan wij geen deel mogen hebben.

Het volgende verhaal, dat echt gebeurd is, las ik in een Engelsch blad. Misschien kan het medehelpen om de oogen te openen van een enkele, die nog blind is voor het verderfelijke van zulk bijgeloof.

Op een middag van een evangelisatiebijeenkomst zou ik een bespreking houden over Geestelijk leven. Ik had geen groote opkomst verwacht, maar ik moet eerlijk bekennen, dat ik, toen ik met de werkende leden inbegrepen in de kleine zaal, grenzende aan de kerk, acht menschen telde, ik

¹⁾ Deuteronomium 18 : 10 enz.

een gevoel van teleurstelling niet kon onderdrukken. Tegelijkertijd overviel mij een gevoel, dat ik de bespreking, die ik voorbereid had, niet houden kon, niet omdat er maar zoo weinig hoorders waren, maar omdat ik voelde, dat het niet het rechte woord was. Ik heb zulk een ingeving wel eens meer gehad, en geloof hierin de leiding te mogen zien van den Heiligen Geest. Ik sprak dus over iets anders. Ik sprak met groote vrijmoedigheid, en mijn klein gehoor, dat door een laatkoomster tot negen was aangegroeid, luisterde aandachtig.

Juist toen ik de deur uit wilde gaan, waar ik had gestaan om al mijn hoorders een hand te geven, kwam de wijkdiacones naar mij toe en zeide, dat een vrouw mij iets te vertellen had. Ik ging daarop met deze vrouw in de consistoriekamer, waar de diacones op verzoek van de vrouw meê binnen ging. De vrouw, die bleek de laatkoomster te zijn, vertelde mij, dat zij spiritiste was geweest en menigmaal op spiritistische séances als medium had dienst gedaan, maar dat zij sedert een jaar er niet meer aan deed; dit was sedert zij bij de wijkdiacones op de moeders-bijeenkomsten kwam. Dit alles bevestigde de diacones. Maar, ging zij voort, nu wil ik u iets vertellen, wat de zuster zelfs niet weet. Nu vertelde zij, dat zij deed aan kristalkijken, waarvoor vele menschen tot haar kwamen, en waardoor zij aan giften (betaling was niet geoorloofd) een aardig inkomen had. „Weet ge,“ zeide zij, „toen wij na afloop van uw toespraak nederknielden om te zingen:

Heer spreek tot mij, zoo zal ik spreken,
kon ik niet meezingen. Ik zag niets anders dan mijn mooi stuk kristal. Ik wist op dat oogenblik, dat, als ik God wilde toebehooren, ik dat moest opgeven. Maar, o, dat kan ik niet! ik vind het zoo heerlijk en wat steekt er nu eigenlijk voor kwaad in?”

Zoover ik er over kan oordeelen, was de vrouw onder de macht van den duivel. Er schenen twee personen in haar te huizen, ook sprak zij met tweeërlei stem. Het eene oogenblik verklaarde zij met nadruk, dat zij wist, dat zij dat stuk kristal moest wegdoen; anders zou het haar geloof in God te niet doen. Het volgende oogenblik pleitte zij vóór het behoud van haar kristal, er was immers geen kwaad in en zij behoefde het immers niet weg te doen! Ik sprak lang met haar en zeide, dat ik vast geloofde, dat zij het stuk kristal moest opgeven, want dat het een duivelsch ding was, waardoor Satan macht over haar had; dat ik gaarne zou hebben, dat zij in de kerk kwam om het daar aan den Heere Jezus Christus over te geven. Ik bad ernstig met haar, en vroeg haar mij te laten weten, wanneer zij de overwinning behaald had.

GEDURENDE DE EERSTVOLGENDE DAGEN vroeg ik haar meer dan eens of zij de overgave reeds gedaan had, maar zij schudde slechts het hoofd, ofschoon zij (zooals zij mij later vertelde) dat vervloekte ding wel twee- of driemaal mee had gebracht naar de kerk, maar het telkens weer mede naar huis had genomen. Eens zelfs had zij het in haar hand in haar zak, terwijl zij mij de andere hand gaf ten afscheid! Maar eindelijk had ik nog een lang gesprek met haar, en vroeg haar nu neder te knielen en er een eind aan te maken. Ik bad en vroeg of de booze geest, dien ik wist, dat in haar was, mocht uitvaren. Toen we opstonden van onze knieën, zeide zij, dat zij plechtig beloofde heden avond het stuk kristal mede te brengen naar de kerk en na den dienst in tegenwoordigheid van mijzelf en mijn hulpprediker er afstand van te doen.

Ik geloof, dat ik nooit dien avond vergeten zal. Ik stond als gewoonlijk aan de deur om afscheid te nemen van mijn hoorders, en de wijkdiacones sprak met de vrouw, naast wie zij gezeten had, toen de vrouw plotseling uitriep: „Ik moet, ik moet gaan...“ en de kerk doorholde tot waar de avondmaalstafel stond en zich op de knieën wierp.

De diacones kwam snel op mij toe en vroeg mij naar de vrouw te gaan. Eerst kon ik haar niet vinden, maar eindelijk vond ik haar geheel in elkaar gehurkt op de knieën in een hoekje en ik liep op haar toe. Zij lag op haar knieën, wiede zich heen en weer, en haar geheele lichaam schokte van het snikken, en zij riep: „O, ik kan niet! Ik kan niet! u weet niet wat dit voor mij beteekent, ik kan het niet op-

geven!" Zij had het kristal in haar beide handen geklemd en het was haar voornemen geweest het op de avondmaalstafel neder te leggen in overgave aan haar Heiland, maar de macht van den booze had haar aangegrepen en hield haar vast in een wanhopige laatste worsteling. Ik zond om mijn hulpprediker, en gedurende een kwartier hield ik met mijn handen op haar schouders het arme worstelende schepsel vast, terwijl zij zich als in doodsangst kromde, en ik bad vuriglijk, of God haar wilde verlossen. Mijn hulpprediker en andere helpers baden met mij. Eindelijk begon zij zelf tot den Heere Jezus te roepen, alleen maar: „Heere, help mij, Heere help mij!" Dit riep zij slechts een of twee keer, en terstond strekte Zijn hand zich in liefde uit over dit arme schepsel uit. Zij hief haar beide handen op, en liet het kristal vallen op de avondmaalstafel, waar het voortrolde tot aan den voet van het kruis en voor altijd weg uit haar leven. „Ik wil dat ding nooit, nooit meer zien," riep zij uit, toen de krampachtige greep van haar hand zich ontspande en zij het vervloekte ding losliet. Wij hielpen haar opstaan en brachten haar naar de bank, waar de wijkdiacones zat. Haar geheele lichaam beefde en schokte van de doorgestane angsten, het zweet gutste van haar gelaat en zij was op het punt van in elkander te zakken. Ik legde mijn handen zegenend op haar hoofd, toen zij in de bank nederknielde en ik voel nog het schokken van haar lichaam. Langzamerhand werd zij echter kalmer en kon de zuster haar naar huis brengen. Het kristal werd aan stukken gegooid, eer wij de kerk verlieten, en één stukje van dit instrument van den duivel, waarmede hij een ziel zoolang in zijn macht hield, ligt op den schoorsteenmantel van mijn studeerkamer, terwijl ik dit schrijf.

Den volgenden dag, toen een van mijn helpsters de vrouw bezocht, hield deze haar staande, toen zij wilde vertrekken. „Wacht even," zeide zij, ging naar een lade en nam er een planchette uit, smeedt dit in het vuur en riep: „Ziezoo, hier gaat het laatste van dien vervloekten rommel! Nu ben ik er heelemaal af!"

Eenigen tijd later vertelde de vrouw mij, dat verscheidene menschen nog dikwijls bij haar aanklopten om haar te raadplegen, en om te vragen, of zij hun de toekomst wilde voorspellen door die te lezen in het kristal, maar hun komst was altijd tevergeefs. Onder haar vroegere cliënten waren zelfs advocaten geweest, die haar kwamen raadplegen over hun pleidooien, en die verbaasd gestaan hadden over de inlichtingen, die zij hun kon geven over personen, die zij in het geheel niet kende. De giften in geld, die zij voor deze diensten ontvangen had, moeten groot geweest zijn, maar zij heeft het zondige ding niet meer aangeraakt.

Moge deze geschiedenis een ernstige waarschuwing bevatten voor hen, die dingen als tafeldans, automatisch schrijven door middel van een planchette, kristalkijken enz. slechts onschadelijke dingen vinden, die straffeloos beoefend kunnen worden. Veel te weinig wordt beseft, dat zulke dingen maar al te dikwijls instrumenten van den duivel zijn, waardoor een of andere demon zich meester maakt van den persoon, die ze gebruikt. Een vriend, aan wien ik bovenstaande geschiedenis vertelde, toonde zich zeer verbaasd, dat iemand den minsten strijd kon hebben om zoo'n onnoozel stukje glas op te geven! En toch was het juist door dit oogenschijnlijk onbeduidende ding, dat de duivel macht had gekregen over deze menschenziel.

De helpster, die de vrouw bezocht, toen zij haar planchette verbrandde, vertelde mij later, dat zij een tweede dergelijke ervaring had gehad in haar werk. Een meisje was gekomen onder de macht van het kristal-kijken. En op een avond, toen het meisje het besluit nam deze praktijken op te geven, greep zij de hand der bezoeker, wentelde zich op den grond en kneep haar zoo verwoed in de hand, dat haar vinger door haar eigen ring werd verwond.

Alleen zij, die zulke gevallen gezien hebben, kennen iets van de realiteit van het bezeten zijn door den duivel.

Maar dank zij God, dat wij het ook mogen weten, dat er één macht is, maar ook slechts één, die zulk een ziel kan bevrijden — de macht van Hem, aan wien de duivelen onderworpen zijn — de macht van Jezus Christus onzen Heer.

☒

J. H. KUYPER

DE WONDRE TAELE

☒

Daer is een wondre taele,
voor yeder te verstaen,
die hare soete klanken
tot in sijn hert laet gaen.

Ge hoort haer in de boomen,
wanneer de sonne rust
en moede nog en loome
de hoogste toppen kust.

Ge vindt haer neergeschreven
opt aller kleinste bladt,
wanneer door schitterdruppen
in paerels werd gevat.

Ge hoort haer als de weide
den nieuwen dag besingt
en als de vale heide
de koele nevels drinkt.

Ge leest haer als de kodde
haer silvren draeden trekt
en als de troue moeder
haer kleine kiekens dekt.

Ge hoort haer als ge eensam
den stillen weg betreedt,
wanneer uw open herte
met God alleen sich weet.

N. KLUIJVER

SAUL EN DAVID

☒

Wanneer de booze geest des konings kloek verstand
verdwaasde, dat de hoov'ling den ontzinden vorst
nauw naad'ren dorst,
dan vroeg men naar den jong'ling David, die op 't land

zijns vaders kudde hoedde, en uit de eenzaamheid
riep men den rosgelokten herdersknaap en bracht
hem tot de pracht
van 't koninklijk paleis. Hij toonde zich bereid.

En als hij speelde op zijn harp, dan stilde hij
den toorn van koning Saul met zijn bedarend lied.
Doch plotseling stiet
Saul met zijn spies naar hem in nieuwe razernij.

Doch David vlood....

JO SPIERENBURG